



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **A. A.**, zast. JUDr. Stanislavem Stunou, advokátem, se sídlem v Praze, Počernická 3225/2c, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze, ze dne 4. 3. 2004, č. j. 10 Az 111/2003 - 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 3. 1. 2003 (správně 6. 3. 2003), č. j. OAM-758/VL-07-C10-2000. Tímto rozhodnutím bylo vysloveno, že stěžovateli se neuděluje azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2, a podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo vysloveno, že na stěžovatele se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 tohoto zákona.

Stěžovatel samostatným podáním požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného správního orgánu podal stěžovatel žalobu, ve které v obecné rovině zejména uvedl, že žalovaný správní orgán neprávne posoudil skutkový stav věci, přičemž důvody správního orgánu pro neudělení azylu jsou povrchní a zkreslené. Stěžovatel dále výslovně uvedl, že na území České republiky přicestoval

jako zaměstnanec a nikoliv s úmyslem obstatat si zde zaměstnání. Požadoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

V napadeném rozsudku dospěl Městský soud v Praze obdobně jako správní orgán k závěru, že stěžovatel domovskou zemi neopustil z důvodů upravených zákonem o azylu, tj. v důsledku pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu). Městský soud v Praze uvedl, že stěžovatel podal žádost o azyl poté, kdy mu bezprostředně hrozilo správní vyhoštění. Městský soud v Praze, stejně jako žalovaný správní orgán, neshledal ani naplnění důvodů § 13 a 14 zákona o azylu. Proto soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ji zamítl.

Proti označenému rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, opírající se o důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jehož naplnění spařoval výslovně v tom, že správní orgány přistupovaly k jeho žádosti o udělení azylu účelově, povrchně, administrativně, až byrokraticky, a nebyly tak prověřeny všechny uváděné skutečnosti, čímž došlo i k porušení jeho lidských práv. Uvedl, že situaci v Arménii považuje za nekonsolidovanou a ne dostatečně bezpečnou pro svou osobu, že se v případě návratu z České republiky (což může nastat kdykoliv vyhoštěním) obává o svůj život. Doplnil, že cizinecká policie nevyhověla jeho žádosti o vízum. Dále uvedl, že Městský soud v Praze nevzal v potaz rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 3. 1. 2003, přičemž toto rozhodnutí není podepsáno. Namítal dále, že v České republice žije 10 let a to spořádaně a poctivě, což měl správní orgán i soud, vzít rovněž v potaz.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy; odkázal na správní spis. Závěrem uvedl, že návrh na přiznání odkladného účinku a stejně tak i kasační stížnost považuje za nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku městského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumával napadené rozhodnutí městského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že se stěžovatel dovolává důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tedy důvodu, který počítá se situací, že došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. K významu první části (došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu) je třeba podle Nejvyššího správního soudu uvést, že skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správního skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správního skutkového závěru. Význam další části označeného písm. b) („při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. K poslednímu možnému porušení („rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost“) Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal dne 22. 8. 2000 návrh na zahájení řízení o udělení azylu, ze kterého ve vztahu k souzené věci vyplynulo, že v zemi původu měl (a stejně tak i jeho rodina) obavu o svůj život; chtěl se mu pomstít muž, který stěžovateli ukradl majetek a byl za to potrestán. Dále mu hrozilo nebezpečí ze strany tzv. vlastenců, kteří mu měli za zlé, že nezůstal doma a nebojoval s nimi. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území ČR ze dne 7. 5. 2001 však mimo výše uvedené zejména uvedl, že do České republiky přišel za prací. Od roku 1993 pracoval v České republice jako zaměstnanec firmy, od roku 1997 podnikal samostatně. Cizinecká policie stěžovateli v roce 1997 z důvodu opožděné žádosti neprodloužila povolení k pobytu. Po osmi letech pobytu v České republice požádal o azyl, vyjádřil se, že patří již sem. Stěžovateli byla na závěr pohovoru (vedeného za přítomnosti tlumočníka) poskytnuta možnost, aby se s obsahem protokolu seznámil, vyjádřil se k němu, resp. navrhl jeho doplnění. Této možnosti nevyužil. Stěžovatel byl rovněž v průběhu pohovoru vyrozuměn o tom, jaké informace, dokumenty má správní orgán k dispozici při posuzování situace v zemi původu stěžovatele; stěžovatel seznámení s těmito informacemi, dokumenty odmítl, ani je nijak nedoplnil.

Z takto zjištěného skutkového stavu, a to v rozhodující míře přímo od stěžovatele, vycházel správní orgán, jakož i Městský soud v Praze jejich závěr o tom, že stěžovatel v žádosti neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených zákonem o azylu, tak plně vychází ze skutkového stavu zjištěného

v průběhu správního řízení v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu. Ani podle názoru Nejvyššího správního soudu ze spisu nevyplynulo, že by stěžovatel v zemi původu byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, jak je specifikuje § 12 písm. a) a b) zákona o azylu; stejně tak nevyplynuly ani další důvody uvedené v § 13 a § 14 zákona o azylu. Důvody stěžovatelovy žádosti o azyl tak nelze podřadit pod žádný z důvodů uvedených v § 12 až § 14 zákona o azylu. Ostatně stěžovatel přišel na území České republiky nikoliv z důvodů žádat o azyl, ale za prací, v zemi původu se problémy namítané v azylovém řízení nesnažil řešit s příslušnými státními orgány, a řízením o udělení azylu chtěl fakticky legalizovat svůj pobyt na území České republiky, kde pobýval delší dobu (od r. 1997) nelegálně. Pokud jde o stěžovatelem uváděné obavy, že Arménie není konsolidovaná a pro jeho osobu dostatečně bezpečná, a že se pro případ návratu z České republiky obává o svůj život, je třeba uvést, že v žalobě stěžovatel namítal pouze obecně nesprávné zjištění, resp. posouzení skutkového stavu, a nynější námitky stěžovatele ohledně nebezpečí pro případ jeho návratu do země původu nelze přičítat na vrub přezkoumávaného rozhodnutí soudu. Tvzení stěžovatele uvedená až v kasační stížnosti, že při vycestování zpět do Arménie mu hrozí nebezpečí ohrožení života, lze proto hodnotit jako účelové. Tvzení, že situace v Arménii je nekonsolidovaná a v důsledku toho nebezpečná pro život osob, vracejících se ze zahraničí, ostatně nesvědčí ani oficiální informace, z nichž žalovaný správní orgán v řízení o udělení azylu vycházel.

Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů, přičemž Městský soud v Praze správně posoudil, že skutkový stav byl žalovaným správním orgánem zjištěn přesně, důkazy, které si správní orgán opatřil byly úplné a tyto vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy. Po skutkové stránce tak nelze rozhodnutí ničeho vytknout.

S odkazem na uvedené tak nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit stěžovateli ani v uváděných námitkách týkajících se nedostatečně zjištěného stavu věci - *stěžovatel uváděl, že správní orgány přistupovaly k jeho žádosti o udělení azylu účelově, povrchně, administrativně, resp. byrokraticky, nebyly tak prověřeny všechny uváděné skutečnosti, situaci v zemi původu nepovažuje za bezpečnou, obává se vyhoštění a o svůj život*. Stejně tak nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit i navazující námitce ohledně porušení stěžovatelových (lidských) práv. Žalovaný správní orgán, jakož i soud postupovaly v souladu se zákonem a nezasáhly ani do žádného ústavním pořádkem vymezeného práva.

Pokud jde o námitku stěžovatele, v níž tvrdí, že v rozsudku není zmínka o rozhodnutí ze dne 3. 1. 2003, je třeba uvést, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za předmět přezkumného soudního řízení je třeba považovat rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které bylo vydáno dne 6. 3. 2003. Vychází přitom z toho, že z obsahu správního spisu vyplývá, že teprve dne 11. 2. 2003 byl stěžovatel seznámen s obsahem spisu ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu a dne 3. 3. 2003 byla prodloužena lhůta pro vydání správního rozhodnutí. Je sice pravda, že stěžovatel k žalobě zřejmě předložil rozhodnutí ze dne 3. 1. 2003 a toto rozhodnutí v podané žalobě označil za předmět přezkumu, avšak Nejvyšší správní soud vychází z toho, že při vyhotovení stejnopisu rozhodnutí došlo k chybě v psaní v označení data vydání rozhodnutí, kterou by bylo možné zhojit opravou rozhodnutí. Uvedené závěry jsou podpořeny skutečnostmi, že obě rozhodnutí, to je jak rozhodnutí označené datem

vydání dne 3. 1. 2003, tak rozhodnutí ze dne 6. 3. 2003 jsou obsahově identická. Nesprávné označení data vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu pak nelze považovat za vadu, která by způsobovala nicotnost takového rozhodnutí (§ 109 odst. 3 s.ř.s.), ani za vadu řízení před správním orgánem nebo za nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Městský soud v Praze označil v záhlaví za předmět přezkumu rozhodnutí ze dne 3. 1. 2003, avšak z obsahu rozsudku je zřejmé, že vycházel z rozhodnutí ze dne 6. 3. 2003. Uvedený postup rovněž nelze považovat za zmatečnost řízení ani za vadu, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d/, § 109 odst. 3 s.ř.s.) Městský soud v Praze však by měl tuto chybu v označení data vydání rozhodnutí žalovaného opravit ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s.

Konečně pak Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce - cizinecká policie nevyhověla jeho žádosti o vízum - neb žaloba a stejně tak kasační stížnost směřovaly proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu, jímž nebyl stěžovateli udělen azyl a nikoliv proti rozhodnutí ve věci vízové; touto námitkou se Nejvyšší správní soud tudíž nemohl zabývat.

Po porovnání všech námitek a jich doplňujících tvrzení stěžovatele s významem jednotlivých důvodů, pro které lze kasační stížnost přisvědčit, došel Nejvyšší správní soud k závěru, že k naplnění ani jednoho z důvodů upravených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) nedošlo.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože stěžovatel neměl v tomto řízení úspěch, žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu